

[Minister Lise Østergaard]

Jeg tror, at dette indirekte også berørte de synspunkter, som blev fremsat af hr. Gert Petersen.

Til hr. Melchior vil jeg gerne sige, at det er sandelig svært at gøre alle tilpas. Hr. Melchior beklagede sig følelsesfuldt og engageret over min manglende varme og mit manglende engagement. Hr. Melchior var fløv, han var ked af det, han var bedrøvet. Det er jeg ikke. Hr. Melchior beklagede sig over, at jeg så hurtigt har lært diplomatiets vanskelige kunst. Han burde måske snarere påskønne det. Når jeg tænker på, hvor højt der råbes, hvis det sker, at medlemmer af regeringen lader deres politiske engagement slå bare en enkelt sprække i diplomatiets fernis, så kunne man måske snarere have forventet ikke at blive bebrejdet, men at få at vide, at det dog måske var heldigt, at man kunne tilegne sig den form for balanceret stillingtagen, som nu engang er nødvendig i forbindelse med løsningen af udenrigspolitiske problemer. Men vel, behersker man diplomatiets vanskelige kunst, er det galt; den dag, det sker for mig, at jeg ikke behersker den, skal jeg nok få at vide, at det også er galt.

Til hr. Melchior vil jeg i øvrigt gerne sige, at enhver situation og enhver opgave kræver sin holdning. Jeg har været lidt inde på det allerede tidligere. Det engagement og den måde, man udtrykker sig på, de midler, man bruger for at overtale, når man f. eks. i en frivillig organisation vil fremme én ganske bestemt sag og navnlig – hvad man kan og skal i de frivillige organisationer – forfølge enkelte, ofte navngivne menneskers skæbne for at hjælpe dem, det er én situation, og det er ét engagement. Jeg tror, hr. Melchior kan være tjent med, at jeg ikke reagerer som et følelsesbundet, når jeg skal forsøge at tage stilling til og gøre rede for så komplicerede forhold som dem, der er tale om i den udenrigspolitiske situation i forbindelse med Beogradkonferencen.

Hr. Melchior bebrejdede regeringen, at vi går på listesko, og han efterlyste en åbenhed og talte om politisering af spørgsmålet. Men igen, ligesom i spørgsmålet om definitionen af menneskerettighederne, vendt på hovedet i forhold til det, der var mit oplæg. Det ligger jo i det, jeg har opfattet som en skævhed, en politisering af hele forespørgselsdebattens emne, dette, at vi skulle beskæftige os med menneskerettighederne i én del af verden og

ikke i andre, og som ganske klart lægger op til ensidig politisk stillingtagen. Det er det, der har fået mig til at finde det nødvendigt og ønskværdigt at give en afbalanceret redegørelse. Men jeg indrømmer, at den abstrakte form er vanskeligere at tilegne sig end de malende eksempler, men jeg tror, at hvis hr. Melchior kunne få lyst til at gennemse min redegørelse endnu en gang, ville det også stå ganske klart, hvad jeg mener, når jeg taler om, at det brede menneskerettighedsbegreb netop skal sikre mennesker imod prioriteringer og undertrykkelser ved fejlfortolkning af menneskerettighedsbegrebet.

Når hr. Bolvig taler om dansk tilbageholdenhed i forholdet til de mennesker, der er kommet i klemme, som er blevet prisgivet i kommunistiske lande, så forstår jeg ikke rigtig begrebet tilbageholdenhed. Forholdet er jo dog det, at vi siden 1970 her i landet har modtaget mere end 3.000 polske flygtninge. Det er det største samlede antal af flygtninge fra noget land, vi har modtaget inden for de seneste år. Herudover har vi modtaget et betydeligt antal chilenske flygtninge, op i mod 700, og vi har modtaget samlet et antal flygtninge fra Uganda. Ud over det modtager vi dag for dag flygtninge, der selv henvender sig her, og det er praktisk taget allesammen flygtninge fra østlandene.

Til dette vil jeg gerne føje, fordi hr. Bolvig efterlyste vores flygtningepolitik, at vi også må være opmærksom på, hvilke vilkår vi kan tilbyde flygtninge inden for landets grænser. Det har i nogle år været en nærliggende og rigtig flygtningepolitik at bestemme større kvoter og modtage større grupper af flygtninge fra fjerntliggende lande, som vi har gjort det fra Uganda, fra Chile. I dag er det nok lidt mere betænkeligt, fordi vi med vores arbejdsløshed kun kan byde disse mennesker meget dårlige vilkår. Det hindrer ikke, at vi skal være parate til når som helst at modtage enkeltflygtninge, når de er i en desperat situation, og det ved vi, når vi får en opfordring til at tage os af deres sag igennem højkommisæreren for flygtninge. Men til gengæld bør vi bruge af de ressourcer, vi ellers ville have brugt til at modtage flygtninge, til at lindre vilkårene for ofrene for menneskerettighedskrænkelser og for politisk forfølgelse, hvor i verden det end sker. Vi gør det i forbindelse med ofrene i det sydlige Afrika, vi har gjort det og gør det også i vidt omfang andre ste-